

неповнолітньому належно оформлену трудову книжку та провести з ним всі розрахунки [3, с. 304].

Якщо власник звільнив неповнолітнього з власної ініціативи, він зобов'язаний у день звільнення видати неповнолітньому копію наказу про звільнення з роботи. В інших випадках копія наказу видається на вимогу неповнолітнього.

Районні і міські держадміністрації, виконкоми місцевих рад повинні затверджувати програми влаштування на роботу випускників загальноосвітніх шкіл, квоти робочих місць для працевлаштування молоді та забезпечувати їх виконання всіма підприємствами, установами і організаціями незалежно від форм власності.

Відмова в прийнятті на роботу і професійному навчанні на виробництві зазначеним особам, направленим в рахунок броні, заборонена.

Працевдатній молоді – громадянам України віком від 15 до 35 років після закінчення навчання або після звільнення зі строкової військової чи альтернативної (невійськової) служби надається перше робоче місце на строк не менше 2 років.

Література:

1. Кодекс законів про працю України [Електронний ресурс]: Режим доступу http://kodeksy.com.ua/kodeks_zakoniv_pro_pratsyu_ukraini/statja-187.htm http://www.uajobs.com.ua/laws_ua/kzot-article-207/. – Взято з екрану : 24. 03.14 р.

2. Жернаков В. В. Трудове право / В.В. Жернаков. – К.: Правова єдність, 2012. – 274 с.

3. Болотіна Н. Б., Чанишева Г. І. Трудове право України / Н. Б. Болотіна, Чанишева Г. І. – К.: Знання, 2001. – 304 с.

4. Грузінова Л. П., Короткій В. Г. Трудове право України / Л. П. Грузінова, Короткій В. Г. – К.: МАУП, 2003. – 319 с.

Осіпенко О.М.

(наук. кер. – ст. викл. Штепа О.О.)

*студентка V курсу психолого-педагогічного факультету
Полтавського національного педагогічного
університету ім. В.Г.Короленка*

ПОРЯДОК І ПРОЦЕДУРА УСИНОВЛЕННЯ

В статті 207 Сімейного кодексу України закріплено, що усиновлення – це прийняття усиновлювачем у свою сім'ю особи на правах дочки чи сина, що здійснене на підставі рішення суду [1].

Усиновлення визнане в Україні пріоритетною формою влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Усиновленою може бути та дитина, у якої розірвані юридичні стосунки з батьками. Тобто такі діти мають юридичний документ про те, що їхні батьки втрапили батьківські права стосовно цієї дитини. Таким документом може бути рішення суду про позбавлення батьківських прав, свідоцтво про смерть батьків, нотаріально засвідчена відмова батьків від дитини, тощо.

Усиновлення – це юридичний процес, під час якого рішенням суду створюються нові, постійні відносини між батьками та дитиною, і який полягає у передачі батьківських прав та обов’язків від однієї родини до іншої, це прийняття у сім’ю дитини на правах народженої, з усіма правами та обов’язками, як з боку дорослих так і з боку дитини [4, с. 244].

Усиновлювачам треба принципово усвідомити, що усиновлена ними дитина має такі ж соціальні, емоційні та фізичні потреби, як і будь-яка народжена дитина у родині. Надзвичайно важливо ці потреби визначити, зрозуміти причини їх виникнення, знайти шляхи їх задоволення, навіть якщо ці потреби на початковому етапі протирічать культурним нормам усиновлювачам.

Громадяни України, які бажають усиновити дитину, можуть звернутися з письмовою заявою про взяття їх на облік кандидатів в усиновлювачі до служби у справах дітей за місцем проживання.

Заява пишеться в присутності працівника служби у справах дітей та засвідчується ним. У разі коли одне з подружжя не може особисто з’явитись до служби у справах дітей для написання заяви, його заяву, засвідчену нотаріально, може подати дружина (чоловік).

До заяви додаються такі документи:

копія паспорта або іншого документа, що посвідчує особу;

довідка про заробітну плату за останні шість місяців або копія декларації про доходи за попередній календарний рік, засвідчена органами державної податкової служби;

копія свідоцтва про шлюб, укладений в органах реєстрації актів цивільного стану, якщо заявники перебувають у шлюбі;

висновок про стан здоров’я кожного заявника, складений за формою згідно з додатком (бланк видає працівник служби);

засвідчена нотаріально письмова згода другого з подружжя на усиновлення дитини (у разі усиновлення дитини одним з подружжя), якщо інше не передбачено законодавством;

довідка про наявність чи відсутність судимості для кожного заявника, видана органами внутрішніх справ за місцем проживання заявника;

копія документа, що підтверджує право власності або користування житловим приміщенням.

У разі усиновлення дитини одним із подружжя висновок про стан здоров’я та довідка про наявність чи відсутність судимості подаються кожним з подружжя [2, с. 294].

Строк дії цих документів становить один рік з дня їх видачі, якщо інше не передбачено законодавством.

Під час приймання документів заявникам роз'яснюються порядок та умови усиновлення, права і обов'язки кандидатів в усиновлювачі, правові наслідки усиновлення.

Громадяни України, які бажають усиновити дитину, можуть за бажанням або за рекомендацією служби у справах дітей пройти курс підготовки з питань виховання дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Протягом 10 робочих днів після отримання заяви про бажання усиновити дитину (з повним комплектом документів) Служба у справах дітей складає Акт про обстеження житлово-побутових умов майбутніх усиновлювачів, розглядає питання про можливість усиновлення дитини і готує відповідний висновок. Якщо цей висновок позитивний, заявникам присвоюється звання кандидатів в усиновлювачі, і дані про них заносяться до спеціальної книги обліку. Термін дії документів з усиновлення – один рік з дня їх видачі.

Після встановлення контакту з дитиною, кандидати в усиновлювачі звертаються до служби у справах дітей за місцем проживання дитини із заявою про бажання її усиновити. У заяві зазначають: прізвище, ім'я, по-батькові, місце проживання кандидата в усиновлювачі, а також прізвище, ім'я, по-батькові, вік, місце проживання дитини.

Керівник дитячого закладу (чи особи, в яких проживає дитина) за запитом служби у справах дітей представляє такі документи:

1. копію свідоцтва про народження дитини;
2. копію свідоцтва про смерть батьків дитини або копію рішення суду про позбавлення їх батьківських прав чи визнання недієздатними;
3. копію нотаріально засвідченої згоди батьків, опікуна чи піклувальника дитини на її усиновлення;
4. згоду дитячого закладу, в якому проживає дитина, на її усиновлення;
5. документи, які підтверджують, що батьки понад шість місяців без поважних причин не проживають з дитиною, не виявляють батьківської турботи та піклування, не виховують та не утримують її;
6. копію висновку про стан здоров'я, фізичний та розумовий розвиток дитини;
7. довідку керівника дитячого закладу про факт особистого знайомства кандидата в усиновлювачі з дитиною та встановлення контакту між ними.

Служба у справах дітей за місцем проживання дитини на підставі заяви кандидата в усиновлювачі протягом 10 робочих днів готує громадянам України висновок про доцільність усиновлення та відповідність його інтересам дитини для подання до суду. Фактичне усиновлення дітей в Україні проводиться на підставі рішення суду [3, с. 312].

Усиновлювач зобов'язаний особисто забрати дитину з місця її проживання після пред'явлення копії рішення суду про усиновлення у присутності представника служби у справах дітей.

Після того, як рішення суду про усиновлення набрало чинності усиновителям необхідно звернутись до відділу реєстрації актів цивільного стану за місцем свого проживання або за місцем складання актового запису про народження дитини для внесення відповідних змін до актового запису про народження та одержання повторного свідоцтва про народження дитини.

Література:

1. Сімейний кодекс України [Електронний ресурс]: Режим доступу http://www.semeiniy.org.ua/rozdil_2/g10/. – Взято з екрану : 24.03.14 р.
2. Борисова В. І. Сімейне право України / В. І. Борисова, І. В. Жилінкова. – К.: «ЮрінкомІнтер», 2006. – 294 с.
3. Дякович М. М. Сімейне право України / М. М. Дякович. – К.: Правоваєдність, 2009. – 312 с.
4. Сімейне право України / [Т. О. Ариванюк, І. А. Бірюков, В. С. Гопанчук та ін.]; під ред. В. С. Гопанчука. – К.: Істина, 2002. – 244 с.

Білоконь О.В.

(наук. кер. – ст. викл. Штепа О.О.)

*студент V курсу психолого-педагогічного факультету
Полтавського національного педагогічного
університету ім. В.Г.Короленка*

ПРАВО ПРИВАТНОЇ ВЛАСНОСТІ НА ЗЕМЛЮ

Відповідно до ст. 14 Конституції України земля є основним національним багатством, яке перебуває під особливою охороною держави [1]. На сьогодні нормативно-правове регулювання права приватної власності на землю знаходиться на етапі становлення і має багато суперечливих аспектів. А в період завершення земельної реформи в нашій державі питання права приватної власності на землю ще більше актуалізується та потребує подальшого дослідження.

У науковій літературі неодноразово піднімалось питання про те, чи може бути земля визнана товаром і включатись до цивільного обороту. Зустрічаються міркування, що земля взагалі не може служити об'єктом права приватної власності, оскільки вона, як і інші природні ресурси, не створена людською працею, є творінням природи й людина може лише користуватись цим об'єктом, але не має права його привласнювати [2, с. 52-64]. Більшість вчених усе ж вважають, що дане природне благо з певними застереженнями може бути включено до цивільного обороту. Проте,